

faste Underofficerer, saaledes, at hvis tiltalte var af de meniges Klasse, tiltraadte der yderligere 2 menige, hvis det var en Underkorporal, yderligere 2 Underkorporaler, hvis det var en Korporal, 2 Korporaler, og hvis det var en Mand af Underofficersklassen fra Sergenter og opad, yderligere 2 Underofficerer, eventuelt saaledes, at der stadigvæk var 2 Mand af samme Grad som tiltalte, der supplerede Krigsretten. Man vilde derved komme til, at medens denne nu tæller 13 Medlemmer, vilde den kun komme til at tælle 9.

Paa lignende Maade, som man saaledes kunde simplificere Krigsretten, som behandler Sager med Hensyn til Underofficerer, Underkorporaler og menige, tror jeg ogsaa, man kunde simplificere Sæmmensætningen af Stabskrigsretten. Naar denne skal behandle Sager mod Løjtnanter, er den sammensat af en Stabsofficer, 4 Kaptajner, 4 Premierløjtnanter og 4 Sekondløjtnanter, altsaa ligeledes 13 Medlemmer. Her vilde man ogsaa kunne nøjes med 9 ved at tage en Stabsofficer som Formand, 4 Kaptajner og 4 Løjtnanter, idet man saa, hvis vedkommende var Sekondløjtnant, tog 2 Premierløjtnanter og 2 Sekondløjtnanter, og, var det en Premierløjtnant eller en Kaptajn, stadig havde 4 Premierløjtnanter. Man vilde paa den Vis som sagt gøre Tjenesten lettere, Afgivelsen af Dommere lettere for Afdelingen og i det hele taget simplificere Krigsrettens Arbejdsmaade.

Der er af den ærede Ordfører for Flertallet strejft det Spørgsmaal, hvorvidt det, at enhver Dommer for sig skal afgive sin Dom, skulde have nogen Indflydelse paa den Forhandling mellem de forskellige Klasser, der gaar forud for Domsafgivelsen. Jeg forstod den ærede Ordfører for Flertallet saaledes, at han mente, at Forholdet skulde bevares, saaledes som det har været tidligere, at f. Eks., naar det var en Sag imod en menig, de to menige Dommere skulde have Ret og Lov til at forhandle indbyrdes og ligeledes to andre, som hørte til samme Klasse, men at Klasserne ikke havde Ret til at forhandle indbyrdes med hinanden. Jeg finder Anledning til at bemærke, navnlig ogsaa da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) stærkt har pointeret, at han ønskede, at der skulde være en almindelig Forhandling forinden Domsafgivelsen mellem alle Dommerne, at efter min Opfattelse er det rettest at blive ved det bestaaende. Det er ikke, fordi jeg ikke anerkender, hvad det ærede Medlem for Københavns 3die Valg-

kred sagde, at selvfølgelig ere i Krigsretten alle Dommere ganske lige; hvad enten det er Krigsrettens Formand, Oberster eller Oberstløjtnanter, eller det er menige Dommere, ere de ganske ligestillede som Dommere, naar de ere i Retten. Og det er heller ikke, fordi jeg tror, at der deraf vilde fremgaa nogen Fare for Paavirkning fra de højere Klasser, fra Overmændene i Krigsretten, men der vilde være Fare for, at man kunde tro, der fandt Paavirkning Sted fra de højere Klasser, og det er tilstrækkeligt. Og det har da aabenbart ogsaa tidligere været Hensigten med at holde Klasserne hver for sig, at sikre deres Uafhængighed som Dommere.

Det er udtalt, dels af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), dels af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), at det kunde være rigtigt, at der indtraadte en af Underofficersklassen, en Stabssergent eller en Overbaadsmand i Overkrigsretten. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds udtalte, at det skulde være et meget almindeligt Ønske hos Underofficererne. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at der kan være saadanne Ønsker fremme blandt Underofficererne, men at der skulde være noget almindeligt Ønske, tillader jeg mig at betvivle, eftersom det slet ikke er kommet mig for Øre, at der eksisterer et saadant Ønske. Idet jeg giver det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds Ret i, at Stabssergenterne have et meget nøje Kendskab til alle Regler og Bestemmelser, som gælde for Opholdet paa Kasernen, og at de altsaa for saa vidt maaske ere mere inde i alle disse Detailler end, som det ærede Medlem sagde, en kommanderende General, maa jeg dog paa den anden Side bemærke, at jeg tænker mig, at Forholdet vil blive i Fremtiden som hidtil, at alle den Slags Forseelser mod Kaserneorden og lignende ikke ville komme for Overkrigsretten og ikke en Gang for Krigsretten. Der vil ikke blive Tale om, at saadanne Forseelser ville blive paatalte ved Krigsretten, og der vil altsaa slet ikke blive Tale om at appellere dem. Saa vidt jeg har kunnet skønne, har det været Hensigten baade i Lovforslaget og i de Ændringer, det er undergaaet mellem 1ste og 2den Behandling, at skaffe Overkrigsretten en saadan Sæmmensætning, at Medlemmerne kunne have et nøje Kendskab til den Lovgivning, efter hvilken de skulle dømme. Man ønsker ikke, at de ret ofte skulle skifte, og der er ogsaa truffet Be-